

«Укрпошта» провела конкурс малюнків «Моє улюблене зимове свято»

180 дитячих малюнків надійшло у розпал зимових свят на адресу Волинської дирекції УДППЗ «Укрпошта». Журі, яке очолював директор Волинської дирекції Ярослав Кравчук, неспроста було визначити кращих. Переможцями стали Андрій Вовк із Іваничів, який посів перше місце, на другому — Софія Лавренюк із Нововолинська. Третє місце у жителя селища Торчин Володимира Замелюка. Всі вони отримають книги від українського видавництва «Грані-Т».

Вишивку волинської емігрантки презентують у Ковелі

У Ковельському міському культурно-просвітницькому центрі відкрилася виставка робіт вишивальниці Ніни Федорук. Колишня ковельчанка вже чотири роки живе в Італії, і саме вишивання є тим містком, який з'єднує її з Батьківщиною. Тому й назвали нову виставку прозаїчно — «Вишивання на чужині».

Карпатська мольфарка Параска не має кому передати свій дар

Піднімешся на гору і там знайдеш людей, аби розпитати дорогу. Вивчаючи примруж ока: «А ви звідки? З Волині? Ага. То отак ще трохи йдуть догори, відтак ізнизу мете видіти, друга хата». Коли розпитуєш про таланти знаменитого карпатського чаклуна-мольфара Нечая, гуцули іронічно всміхаються та мовчать і дуже рідко радять справжню останню карпатську мольфарку Параску.

стежина серед розлогих пагорбів, як обіцяно, веде догори, потім біжить вниз і підло обривається перед хащами. Далі — колючі кущі та вибиті коровами ями слідів. Не віриш сам собі (хто ж там може жити?), та все ж перестрибуєш ямки. Ти ба — знову з'являється стежка, весело звивається собі пагорбками й різко спускається вниз. Доганяєш її, даремно намагаючись розгадати задум верткої гірської стрічки, та вражено спинаєшся: урвище. А доріжечка злякано тулиться втоптаними слідами між камінням, плутається, чіпляючись за дрібні кущики вздовж майже вертикальної стіни. На самому дні — хатина. Замість хвіртки — перелаз, на куті хати — старий гладун, над яким похитується від вітру величезне плетиво павутини з достойним господарем посередині. У кращих традицій народних казок дерев'яній хатині бракує тільки курячої ноги. Класичне: «Повернися до мене передом...» — випереджує примарне бубоніння з відчинених дверей: «Не 9, не 8, не 7, не 6, не 5, не 3, не 4, не 1. Хрещеній, породженій Іванці...». Мольфарка чаклує.

Тільки водою зараджує людським бідам баба Параска. У глиняний посуд через дивний дерев'яний пристрій зливається вода з примовками вслід. Бабця користає водичку-«йорданчику» та головицю (вода, що сама собі шлях з-під землі шукає). Колись у переддень Купала по траві ходила, та ноги зараз відмовили. Зате у неї завжди повна хата відвідувачів: кому примовити, кому відмовити, кого хвороба виснажила, а кому робота не береться... В любовних справах баба Параска теж помічник, каже, буде нова сім'я жити довго та щасливо з її руки.

Господина та хата могли б змагатися у здоланні старістю. Обидві ветхі, обидві самотні й ледь тримаються на світі. Одна згубилася серед гір, а друга навіть не зачинає на ніч двері. Ім до пари давній залізний гак на дверях, але від кого захистити кілька збитих дощок із наскрізними щілинами? Нависла над хатою густозелена стіна лісу, наче погрожує, та баба Параска тільки заблукалі душі бачить ночами, з іншою нечистю сама легко впорається. Двадцять років самотності змінили відчуття страху на ту мудрість, що приходить із літами. Парадокс, але справжня чарівниця стверджує: їй боїтися ні-

чого, бо живе з Богом.

— Не мольфарка. Мольфарка — це та, що зле робить. А я тільки з Богом, — розповідає баба Параска. — Нечай слугу купив собі (одразу згадає відомого «колегу»). Має котика чорного. Той або біля нього сидить, або коло людей слухає, що говорять...

У старої чарівниці чоловік був магом.

— Він примовляв і мене заставляв. Я не хотіла, бо він цілими днями з людьми говорить, розказує. Так, кажу йому, я буду, як ти, сидіти, а на городі буде не сапано, сіно не

Господина та хата могли б змагатися у здоланні старістю. Обидві ветхі, обидві самотні й ледь тримаються на світі. Одна згубилася серед гір, а друга навіть не зачинає на ніч двері.

висушене. Не хтіла з ним вадитися (сваритися), бо він си буде мартвити (нервуватися). То я тільки заберусь з хати — і до роботи, на тому кінець. Та він казав: «Будеш, прийде такий час, що будеш...».

Бог не дав родині Остафійчуків дітей. Шістнадцятирічною Параска виходила заміж за вдівця на сімнадцять років старшого. Хоч мусила виконувати і чоловічу роботу, все одно впевнена, що ті роки заміжжя були кращими в її житті. Вона мала 46 років, коли помер чоловік. У колгоспі працювала за трудодні й мала порожній гаманець. Буханка хліба коштувала 20 копійок. Тоді-то й знадобилася чоловікова наука, заробить «троячку» — і вдосталь має собі на життя. Все ж довго тій науці впиралася, поки сусід прийшов з бідою — кінь захворів. Вона, не бачачи, заперчила — ні, гадюка вкусила. Взяла

часник, зілля та й пішла лікувати.

— Так мені важко було, — жаліється бабця. — Роботу маю, та шкода й гроші втратити, бо я сама. То до вечора роблю в колгоспі, ввечері вдома все пороблю, відтак беру з криниці холодної води та ставлю в неї ноги, бо дуже спати хочеться, а я казала людям на ранок, абись прийшли за примівкою. Сідаю під хатою — і примовляю до третьої ночі, до четвертої. Мали такого батька, що вчив нас: боронь Боже брехати. Як пообіцяла людям — мусила зробити. Але отак ноги простудила.

До цієї має ще одну біду: смерті з дня на день чекає, а охочих знання мольфарське перейняти немає. Учень теж мусить дар мати, інакше вся наука піде нанівець, а молоді зараз до того байдуже, бідкається стара. У них свої інтереси й зовсім відсутня віра. А хто вірує, тому допоможе все — навіть музика. Дримба — суто жіночий інструмент у Карпатах, тільки вже ніхто й не згадає, коли вона тут з'явилася вперше. Її аналог — варган — існує в Тибеті, та й саме звучання відчутно нагадує буддистські мантри.

— Ті звуки — то примовляння, — всміхається баба Параска, — ними можна лікувати, можна збільшити власну силу та навіть причарувати коханого. Ворог стане другом, дикий звір — слухняним домашнім улюбленцем.

Старенька щиро не відає, що таке Тибет і чим займаються тамтешні монахи, та без дримби вона, наче без пальців.

Жінка б охоче балакала цілий день, але попереду ще не здоланий шлях додому. Прощаючись, баба Параска каже:

— Люди б зараз тільки зле робили. А я кажу: не можеш добра робити — не роби злого тоді. Навіть словами. Куля може пролетіти мимо, а слово — ніколи, бо воно має велику силу. — Всміхається тільки очима й додає: — Ти ще прийдеш до мене, дитино...

Кристина ПАВЛЮК

■ ВИСТАВКА

Мистецька «Куля» презентує нову виставку волинської архітектури

21 січня у культурно-мистецькому центрі імені Тараса Шевченка м. Володимира-Волинського відбулося відкриття нової виставки мистецького об'єднання «Куля».

Попередня експозиція «Клію: Назад до Європи» нині презентується у заповіднику «Меджибіж», що на Хмельниччині.

— Волинські митці — Олександр Дишко (живопис, графіка), Нора Сабова-Дишко (графіка), Наталія Градиська (художні вироби зі шкіри), Михайло Хижинських (кераміка), Олександр Більчук (художнє фото) — підтримали нашу пропозицію вшанувати пам'ять волинських зодчих XII століття з допомогою нової виставки «Волиня... Сакрум...», — зазначив

заступник начальника управління культури і туризму ОДА Василь Ворон.

На прохання культурологів заступник директора з наукової роботи інституту «Укрзахідпроектреставрація» Роман Могитич спеціально до відкриття виставки підготував до друку скорочений виклад свого наукового дослідження: у ньому вагомі докази того, що інша унікальна пам'ятка архітектури національного значення — Василівська церква-ротонда у літописному Володимирі — споруджена наприкінці XII століття. Тож засновник Волинсько-Галицької держави Роман Мстиславич продовжив справу свого батька, будівничого Успенського собору.

■ ОСОБИСТІСТЬ

Візит Ліни Костенко на Волинь переноситься

План заходів із відзначення 140-ї річниці з дня народження Лесі Українки днями затвердять у Києві. Ювілей поетеси відзначатимуть на загальнодержавному рівні, але на Волині відбудеться чи не найбільше святкових подій. 25 лютого, в день народження Лесі Українки, у Луцьку відбудеться урочиста академія. На неї планували запросити Ліну Костенко, проте тепер її хочуть бачити на Волині восени, повідомляє ВТ.

Як розповів заступник голови облдержадміністрації Олександр Курилюк, Ліну Костенко вирішили запрошувати на вересень, коли буде симпозиум у ВНУ імені Лесі Українки. «А у лютому будуть Оксана Забужко, Мирослав Попович, Микола Жулинський. Буде урочиста академія, всі заходи проведемо на пристойному рівні», — запевнив Олександр Курилюк.

Згідно з планом заходів до 140-річчя від дня народження Лесі Українки, в селі Колодяжне Ко-

вельського району відбудеться наукова конференція, яку ініціював Волинський краєзнавчий музей, а в Луцьку — конкурс хорового мистецтва імені Лесі Українки. Чекатимуть на Волині й колектив Донецького театру опери і балету, а також акторів Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка.

■ ФЛЕШМОБ

У Луцьку 16 підлітків «заснули» на снігу

Унеділю, 23 січня, луцька молодь вирішила організувати флешмоб. Захід не зібрав великої масовки, зате мав цікаву ідею.

16 дівчат і хлопців вирішили прилягти «поспати» просто неба на Театральному майдані. Сон їхній був недовгим, лише три хвилини, але і цього вистачило, щоб перехожі критикували нерозумну поведінку молодиків. Особливо дісталось дівчатам, яким нагадали про майбутнє материнство: «Якщо ниркам біда — то і пологам біда. Й біда тим дівчатам, які хочуть бути мамами». Акція була розіграна беззахатенком, котрий аж ніяк не бажав їм такого життя.

Хтось думав, що молодь підтримує революцію в Тунісі чи

протестує проти «білоруської монархії». Варіантів було багато, але насправді молодь хотіла утнути щось абсурдне, неординарне. Організатори запевнили, що флешмоби стануть у Луцьку традицією та ще не раз здивують лучан новими ідеями.

Флешмоб (англ. flash mob — «натовп, що спалахує») — це заздалегідь спланована масова акція, зазвичай організована через Інтернет або інші сучасні засоби комунікації, у якій велика кількість людей оперативно збирається у громадському місці, протягом кількох хвилин виконує завчасно заплановані дії (сценарій), потім усї швидко розходяться.

Максим ЯБЛОНСЬКИЙ

■ ВІДРОДЖЕННЯ КУЛЬТУРИ

У Ковелі створили духовий оркестр

Питання створення в Ковелі муніципального духового оркестру, який супроводжував би музичним оформленням усі свята місцевого та державного значення, залишалось актуальним впродовж багатьох років. Однак зараз його вдалося вирішити, повідомили у Ковельському міськвиконкомі.

Мер Ковеля Олег Кіндер та його заступник Ігор Прокопів після зустрічей із місцевими музикантами, які мають відповідний досвід, а також після визначення обсягів фінансування оркестру, засідчили про створення нового музичного колективу в місті. Він функціонуватиме на базі народного дому «Просвіта». Ке-

рівником призначено Василя Марцинковського. Він — музикант із багаторічним стажем, закінчив Луцьке культурно-освітнє училище (духовий відділ) та Рівненський інститут культури (хоровий факультет). Свого часу отримав запрошення на посаду артиста оркестру в столичний цирк «Мюзік-хол». Протягом чотирьох років мав можливість працювати в муніципальному поліцейському духовому оркестрі в Португалії. Зараз працює керівником духового гуртка в НВК №11.

Зібрати колектив, у складі якого двадцять музикантів, справа не з легких. Саме тому з часу виникнення ідеї створення духового оркестру

минуло п'ять років.

Фінансування оркестру буде здійснюватися з міського бюджету. З часом буде вирішено питання щодо пошиття сценічних костюмів. Всі учасники колективу — досвідчені музиканти, у яких майстерності гри на духових інструментах можуть почитися початківці. Саме тому згодом буде оголошено про набір юних учасників до складу оркестру, які з роками зможуть стати ім достойною заміною.

Свою виконавську майстерність новостворений колектив зможе вперше показати ковельчанам цьогогоріч на День Перемоги.